

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/65/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120236491
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6120236491.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpeného splnomocnencom: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: S. M., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XXX/XX, Q., o zaplatenie 1.337,08 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 15Csp/18/2020-168 zo dňa 6. apríla 2021, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í t a k**, že žalobu z a m i e t a.
- II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.337,08 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.573,84 Eur od 07.09.2018 do 16.10.2018, spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.523,84 Eur od 17.10.2018 do 14.12.2018, spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.423,84 Eur od 15.12.2018 do 20.02.2019, spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.273,84 Eur od 21.02.2019 do 12.03.2019, spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.173,84 Eur od 13.03.2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. výrokom žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 517 ods. 1 veta prvá, 2, § 101 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2 písm. j), k), y), § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 2 písm. a) zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, s poukazom na procesné ustanovenie § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Okresný súd vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 13.7.2015 bola medzi ZUNO BANK AG, pobočke zahraničnej banky a žalovaným uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá na diaľku pomocou identifikačného kódu, ktorý bol žalovanému zaslaný formou SMS správy. Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 2.000,- Eur, a žalovaný sa zaviazal uvedenú sumu vrátiť v 72 mesačných splátkach po 47,79 Eur. Doba trvania zmluvy bola dohodnutá na 72 mesiacov, zmluvný úrok bol dohodnutý vo výške 19,90 % ročne, RPMN vo výške 21,86 %, pričom výška priemernej RPMN bola uvedená ako 16,33 %. Celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť bola uvedená ako 3.453,86 Eur, z toho istina 2.000,- Eur, úroky a poplatky

1.453,86 Eur. Ďalej si zmluvné strany osobitne dojednali Poistenie schopnosti splácať pôžičku, ktorej mesačná výška je 2,68 Eur a splatná je v deň splatnosti anuitnej splátky. V zmluve sú tiež riadne uvedené údaje veriteľa, ako ZUNO BANK AG, Muthgasse 26, 1190 Viedeň, Rakúska republika, konajúca prostredníctvom ZUNO BANK AG, pobočka zahraničnej banky, Digital Park II, Einsteinova 23, 851 01 Bratislava, Slovenská republika, elektronická adresa: info@zuno.sk. V bode 5.2 zmluvy je uvedené, že spory medzi veriteľom a klientom budú riešené formou spotrebiteľského rozhodcovského konania, ak taký návrh klient prijal ešte pred uzavretím zmluvy. Spory však môžu byť riešené aj mimosúdne v zmysle Reklamačného poriadku ZUNO, ako aj prostredníctvom bankového ombudsmana. V tomto bode je tiež uvedené, že orgánom dohľadu je Národná banka Slovenska, Imricha Karvaša 1, Bratislava. Zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 27.4.2017 ZUNO BANK AG sa zaväzuje predaj Prevádzanú časť podniku na základe zmluvy a Tatra banka, a.s. sa zaväzuje kúpiť prevádzanú časť podniku, ktorá v zmysle zmluvy zahŕňa okrem iného aj Zmluvy (vrátane produktových zmlúv), vrátane všetkých súvisiacich práv a záväzkov a prospechu z nich. Výzvou pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 16.11.2017 vyzval nový veriteľ Tatra banka, a.s. žalovaného, aby najneskôr do 5 kalendárnych dní zaplatil svoj dlh vo výške 204,45 Eur. V predmetnej výzve bol žalovaný upozornený, že v prípade nezaplatenia tohto dlhu, banka pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úverového produktu a taktiež na to, že banka môže pohľadávku postúpiť na vymáhanie externej inkasnej spoločnosti alebo advokátskej kancelárii. Listom zo dňa 15.12.2017 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného, aby svoj dlh vo výške 1.721,75 Eur uhradil bezodkladne po doručení oznámenia. Listom zo dňa 13.9.2018 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, pohľadávku uplatňovanú v konaní postúpil na žalobcu. Listom zo dňa 30.01.2020 vyzval žalobca žalovaného na úhradu pohľadávky. Po mimoriadnej splatnosti žalovaný vykonal úhrady: platba vo výške 50,- Eur zo dňa 16.10.2018, platba vo výške 100,- Eur zo dňa 14.12.2018, platba vo výške 150,- Eur zo dňa 20.2.2019, platba vo výške 100,- Eur zo dňa 12.3.2019.

4. Právne prvoinštančný súd uzavrel, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva, ktorou právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver v sume 2.000,- Eur. Nakoľko žalovaný predmetnú sumu nevrátil, právny predchodca žalobcu dňa 15.12.2017 mimoriadne zosplatnil úver. Ku dňu podania žaloby dlh žalovaného predstavoval zostatok neuhradenej istiny spolu s úrokmi z úveru, úrokmi z omeškania a poplatkami vo výške 1.337,08 Eur. Žalovaný v prvom rade namietal, že spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné podmienky a z toho dôvodu je neplatná, avšak žiadnym spôsobom nekonkretizoval, ktoré ustanovenie zmluvy by malo byť neprijateľnou podmienkou, pričom okresný súd po preskúmaní uvedenej zmluvy má za to, že žiadna z jej ustanovení nespĺňa podmienku neprijateľnosti. Tiež namietal nesprávny výpočet RPMN v zmluve. Žalobca však výpočtom uvedeným v podaní zo dňa 30.7.2020 (označený v odseku 6 odôvodnenia napadnutého rozsudku, pozn. odvolacieho súdu) riadne preukázal, že výpočet RPMN je v zmluve uvedený správne. Okresný súd poukázal na to, že žalovaný do svojho výpočtu zahrnul aj splátky poisťného, ktoré sa však do výpočtu RPMN nemá zahrnúť, keďže ide o doplnkovú službu, ktorá nie je podmienkou na uzavretie spotrebiteľskej zmluvy. Ohľadom aktívnej vecnej legitímácie okresný súd poukázal listinné dôkazy, Zmluvu o predaji časti podniku zo dňa 27.4.2017 (z ktorej je zrejmé, že ZUNO BANK AG, previedla okrem iného aj záväzky a práva z produktových zmlúv na Tatra banku, a.s.), výzvu pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 16.11.2017, ktorou Tatra banka, a.s. riadne upozornila žalovaného, že ak svoj dlh nezaplatí bude oprávnená postúpiť pohľadávku na externú inkasnú spoločnosť, keďže žalovaný svoj dlh nezaplatil, Tatra banka, a.s. aj tak učinila a Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 6.9.2018 postúpila pohľadávku vymáhanú v konaní na žalobcu, o čom upovedomila žalovaného listom zo dňa 13.9.2018. Žalovaný tiež dôvodil, že v zmluve absentuje riadne uvedenie údajov o adrese veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Okresný súd už v zistenom skutkovom stave uzavrel, že veriteľ bol v spotrebiteľskej zmluve riadne označený, pričom v bode 5.2 boli opísané všetky možnosti mimosúdneho riešenia sporu, vrátane možnosti postupu v zmysle Reklamačného poriadku ZUNO. V predmetnom bode bol uvedený aj orgán vykonávajúci dohľad spolu s adresou, a to Národná banka Slovenska. Žalovaný tiež vzniesol námietku premlčania. Okresný súd poukázal na skutočnosť, že úver bol zosplatnený dňa 15.12.2017, t.j. premlčacia doba začala plynúť dňa 16.12.2017 a uplynula dňa 16.12.2020. Žalobca však svoju pohľadávku uplatnil na súde dňa 11.2.2020, teda pred uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej doby a z toho dôvodu okresný súd na námietku premlčania neprihliadal. Žalovaný namietal, že zmluvu nepodpísal. V bode 5.1 zmluvy je však uvedené, že ide o zmluvu uzatváranú na diaľku prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie a je podpísaná mechanickou náhradou podpisu žalovaného prostredníctvom jednorazového SMS kódu vygenerovaný na tento účel, ktorý bol zaslaný

na registrované telefónne číslo žalovaného. Záznam o vygenerovaní a zaslaní tejto SMS správy žalovanému bol priložený k zmluve. na základe toho má okresný súd preukázané, že žalovaný uzavrel s pôvodným veriteľom zmluvu na diaľku v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, a z toho dôvodu aj táto námietka žalovaného je nedôvodná. Ďalej žalovaný namietal, že absentuje v zmluve doba trvania zmluvy. Okresný súd poukázal na to, že z bodu 2.1 je jednoznačné, že doba trvania spotrebiteľského úveru je 72 mesiacov. Podľa žalovaného, pôvodný veriteľ tiež nekonal s odbornou starostlivosťou keď posudzoval bonitu žalovaného. Žalobca však tento argument vyvrátil s poukazom na bod 3.1 zmluvy v zmysle ktorého banka poskytne klientovi pôžičku len v prípade, ak vyhlásenia v zmysle žiadosti o pôžičku a Zmluvy o pôžičke sú pravdivé, úplné a správne, a boli poskytnuté banke všetky požadované dokumenty (napríklad potvrdenie o príjme). Podobné ustanovenie obsahuje aj bod 3.1.1 Obchodných podmienok pre úverové produkty ZUNO BANK AG, podľa ktorých „ZUNO Vám povolí čerpať finančné prostriedky a poskytne Vám ich formou Rezervy alebo Pôžičky so výšky Úverového limitu bezhotovostne pripísaním na Váš ÚČET v € v ZUNO v Pracovný deň banky ,v ktorom došlo k splneniu poslednej z nižšie uvedených podmienok a všetky podmienky sú dodržiavané (Deň čerpania): ... (d) ZUNO overilo všetky Vami uvedené informácie v žiadosti, ktorých hodnovernosť posúdilo podľa vlastného uváženia na základe svojich interných predpisov, a rozhodlo sa Vám poskytnúť požadovaný Úver... (h) Poskytli ste ZUNO všetky vyžiadané dokumenty (napríklad potvrdenie o príjme, potvrdenie o zaplatení dane a iné)“. Na základe toho má okresný súd za to, že pôvodný veriteľ vykonal všetky potrebné kroky na posúdenie bonity žalovaného, čím splnil svoju zákonnú povinnosť podľa § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Na záver žalovaný uvádzal, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j), k) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch, čiže neobsahovala údaje o odplate podľa osobitných predpisov, ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23. Čo sa týka odplaty, je v vyjadrená v bode 2.2 spotrebiteľskej zmluvy a to fixnou úrokovou sadzbou 19,90 % ročne. RPMN je v zmluve obsiahnuté taktiež pod bodom 2.2 a okresný súd sa už k nemu vyjadril v odseku 26 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Príslušný orgán dohľadu je definovaný v bode 5.2, ako Národná banka Slovenska, Imricha Karvaša 1, 813 25 Bratislava. Z uvedeného je zrejmé, že predmetná spotrebiteľská zmluva spĺňa všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, tak aj Občianskeho zákonníka, a preto nie je dôvod, aby súd určil jej neplatnosť, resp. bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Naopak, žalovaný je ten, ktorý porušil svoje zmluvné povinnosti vrátiť svoj dlh, a z toho dôvodu okresný súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a zohľadňujúc úhrady žalovaného po zosplatnení spotrebiteľského úveru žalovaného zároveň zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne zo sumy 1.573,84 Eur od 7.9.2018 do 16.10.2018, zo sumy 1.523,84 Eur od 17.10.2018 do 14.12.2018, zo sumy 1.423,84 Eur od 15.12.2018 do 20.2.2019, zo sumy 1.273,84 Eur od 21.2.2019 do 12.3.2019, zo sumy 1.173,84 Eur od 13.3.2019 do zaplatenia.

5. Žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, vzniklo v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku právo na plnú náhradu trov konania potrebných na účelné uplatnenie svojho nároku voči žalovanému. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný v celom rozsahu, ktorým navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že okresný súd mu odoprel právo na spravodlivý proces, neumožnil mu ústne sa vyjadriť na pojednávaní. Zmluva je absolútne neplatná, pretože nebola uzavretá, nie je podpísaná zmluvnými stranami, absentujú v nej obligatórne náležitosti a odplata v nej uvedená je neurčitá a pre neurčitosť odplaty ide o neplatný právny úkon s poukazom na ust. § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. Odplata uvedená v zmluve je neurčitá a nezrozumiteľná, vyjadrená tromi spôsobmi, ktoré sú rozdielne, pričom ide o neplatný právny úkon, pretože: 1. Odplata vyjadrená spôsobom: 72 splátok x 47,79 Eur = 3.440,88 Eur, 2. Celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť v zmluve uvedená 3.453,86 Eur, 3. Úrok 19,90% ročne, pričom podľa harmonizovanej metodiky Nariadenia ECB bol úrok 11,45 % ročne. RPMN v zmluve je 21,86 % a je nesprávna, pretože pri požiadavke zaplatiť za úver 2.000,- Eur odplatu 3.440,88 Eur má byť správne vypočítaná RPMN 21,32 %, čo znamená, že je v zmluve uvedená v neprospech spotrebiteľa. Žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v spore, pretože nemá oprávnenie na správu bankových úverov. Žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný v spore, pretože mu nebola doručená žiadna úverová zmluva, ani žiadne VOP, a nie viazaný ani zmluvou ani VOP. Nebola mu doručená ani výzva označená ako VÝZVA

PRED MIMORIADNOU SPLATNOSŤOU zo dňa 16.11.2017 a žiadnu doručenkú nepodpísal pričom dôkazné bremeno je na dodávateľovi. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 15.12.2017 je neplatný právny úkon podľa § 37 a podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože dodávateľ nedodrжал ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka a tak ide o právny úkon, ktorým odporuje zákonu a svojím obsahom a účelom zákon obchádza. Žalovaný nemá elektronickú schránku a tak mu nikdy nemohlo byť do elektronickej schránky nič zasielané, nedostal zmluvu o spotrebiteľskom úvere ani v listinnej podobe ani na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Súd prvej inštancie o žiaden zákon neoprel uzatvorenie zmluvy prostredníctvom jednorázového SMS kódu, preto ide o arbitrárne rozhodnutie súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť v záhlaví zreteľne označená názvom zmluvy, ktorý obsahuje slová „spotrebiteľský úver“ v príslušnom gramatickom tvare a v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza zmluvu ako úverovú zmluvu a zmluvu o pôžičke. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil beh premlčacej doby, pričom došlo k premlčaniu nároku, pretože premlčacia doba začala plynúť od nezaplatenej splátky, čo súd prvej inštancie ignoroval a pochybil, rozhodol v rozpore so zákonom, pretože bol povinný aplikovať ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka. Napadnutý rozsudok je odôvodnený na 10 stranách avšak postráda správne právne posúdenie, nespĺňa § 220 ods. 2, 3 Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie vôbec neskúmal neprijateľné podmienky hoci na ne upozornil vo vyjadreniach. Poplatok za správu poistenia vo výške 2,68 Eur je rozhodne neprijateľnou podmienkou a okresný súd to ignoroval. Poistenie dojednané v spotrebiteľskej zmluve, je predformulované tak, že zmluva spotrebiteľa vôbec neinformuje o podmienkach poistenia aspoň v rozsahu minimálnych náležitostí, ktoré musí obsahovať poisťovňa podľa ustanovenia § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Predložená zmluva obsahuje mnoho neprijateľných podmienok, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a taká zmluva ako celok je neudržateľná z objektívneho hľadiska, keďže trpí vadami v podstatných náležitostiach ako je cena zmluvy to zn. odplata, ktorá je obligatórnou náležitosťou zmluvy ako i vadné sú ostatné články zmluvy. Neprijateľnými podmienkami sú všetky súhlasy v zmluve ako i prehlásenia, že sa spotrebiteľ oboznámil s obsahom zmluvy a všeobecnými obchodnými podmienkami, pričom dodávateľ je povinný pred uzatvorením zmluvy spotrebiteľa náležite informovať o zmluvných podmienkach, čo sa v danom prípade nestalo, ani nemohlo stať, keď žalobca tvrdí, že malo ísť o potvrdenie zmluvy SMS-kou alebo SMS kódom a ako mu prítakal súd prvej inštancie. Vytýka súdu prvej inštancie odôvodnenie v bode 31 napadnutého rozsudku, v ktorom súd odôvodnil, že zmluva obsahuje dobu trvania spotrebiteľského úveru 72 mesiacov, pričom súd prvej inštancie sa mylí, pretože zákon o spotrebiteľských úveroch presne definuje v ust. § 9 náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (platnom v čase datovania zmluvy) a to tak, že zmluva musí obsahovať súčasne dobu trvania zmluvy a konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, to znamená, že musia byť uvedené aj doba trvania zmluvy aj konečná splatnosť úveru a to musí byť určené dňom, mesiacom a rokom, inak ide o neurčitosť právneho úkonu, ktorý je s poukazom na ust. § 37 Občianskeho zákonníka neplatný. Od neplatnej zmluvy sa nedá platne odstúpiť a nie je možné ani vyhlásiť mimoriadnu splatnosť. Z toho dôvodu je neplatný i právny úkon o Vyhlásení splatnosti a výzva na zaplatenie zo dňa 15.12.2017 a preto žalobca nemá platný právny dôvod na podanie žaloby. Vytýka súdu prvej inštancie, že nevykonal žiadne dôkazy, pretože dôkazy sa vykonávajú na verejnom pojednávaní, pričom pojednávania sa nezúčastnila žiadna strana a strany nenavrhli konať v ich neprítomnosti. Žiadna zo strán sa tak nemohla vyjadriť k vykonávaným dôkazom a tak bolo porušené ústavné právo stranám konania a právo na spravodlivý proces. Vytýka súdu prvej inštancie odôvodnenie v bode 23 o preukázaní uzavretia zmluvy a poskytnutí úveru v sume 2.000,- Eur, pričom žalobca nepriložil výpis z úverového účtu, ktorým by spoľahlivo osvedčil tieto skutočnosti a okresný súd nevykonal na tieto skutočnosti dokazovanie.

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca a uviedol, že stotožňuje s rozsudkom okresného súdu, ktorý navrhuje potvrdiť. V odvolaní neuviedol skutočnosti ani dôkazy, ktorý by spochybňovali nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej aj „CSP“), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na príp. vady týkajúce sa

procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie v I. vyhovujúcom výroku nie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho zmenu v zmysle § 388 CSP.

9. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie je žaloba žalobcu, ktorou sa domáha od žalovaného zaplata sumy 1.337,08 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.573,84 Eur od 7.9.2018 do 16.10.2018, spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.523,84 Eur od 17.10.2018 do 14.12.2018, spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.423,84 Eur od 15.12.2018 do 20.2.2019, spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.273,84 Eur od 21.2.2019 do 12.3.2019, spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.173,84 Eur od 13.03.2019 do zaplata 9.733,36 Eur, úroku z omeškania 369,78 Eur (od 21.3.2010 do 3.11.2012), úroku z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 9.733,36 Eur od 4.11.2012 do zaplata a náhrady trov konania.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania bolo tu posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobe vyhovel, a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

11. Vzhľadom na to, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania a dôvodom pre zmenu napadnutého rozsudku je len právne posúdenie preukázania nároku uplatneného žalobou, odvolací súd nepovažoval za potrebné a účelné na prejednanie odvolania nariaďovať pojednávanie, keď si to nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

12. Na výzvu odvolacieho súdu k aplikácii ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 39 Občianskeho zákonníka a judikátu R 60/2018, žalovaný nereagoval a žalobca uviedol, že podanej žalobe navrhuje vyhovieť. Postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný bol v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, bolo preukázané, že žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok výzvou pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 16.11.2017 a výzvou označenou ako Oznámenie o vyhlásení splatnosti a výzva na zaplata zo dňa 15.12.2017. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7 Cdo 26/2017 a sp. zn. 10bdo/92/2018. Zmluva o postúpení pohľadávky má písomnú formu a dlžník bol výzvou zo dňa 16.11.2017 vyzvaný na úhradu pohľadávky v omeškani a výzvou zo dňa 15.12.2017 na splnenie pohľadávky vo výške 1.721,75 Eur. Zároveň je z predloženej platobnej histórie zrejme, že žalovaný túto sumu ani po výzvach neuhradil. Predmetný prípad zároveň predstavuje výnimku z obmedzenia banky postúpiť pohľadávku nakoľko súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok v zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 7 Cdo 26/2017. Ďalej poukázal na skutočnosť, že pri dohode o plnení dlhu v splátkach môže veriteľ od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou). Každá zo splátok tak predstavuje samostatné plnenie a preto pre každú z nich plynie trojročná premlčacia doba podľa § 103 Občianskeho zákonníka samostatne. Občiansky zákonník v ustanovení § 565 umožňuje, aby sa veriteľ s dlžníkom dohodli, že ak sa nesplní niektorá splátka, môže veriteľ uplatniť právo na zosplatenie celého dlhu (tzv. strata výhody splátok). Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplata celého dlhu, avšak toto svoje právo môže uplatniť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, v opačnom prípade toto právo zaniká. Ak toto právo veriteľ uplatní, trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu splatnosti celého dlhu. Ak však veriteľ toto právo nevyužije a ďalšia splátka sa stane splatnou, potom toto právo zaniká a vzniká mu až v prípade, ak dlžník nezaplatí ani túto, ďalšiu splátku dlhu. V súvislosti s premlčaním nároku žalobca zdôraznil, že neuplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky spôsobuje zánik tohto práva veriteľa. Bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (15.12.2017) v omeškani s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace (od 15.8.2017). Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nezaplata splátky splatnej dňa 15.8.2017. Oprávnenie žalobcu

vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky totiž zaniklo v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka dňa 15.9.2017, t. j. splatnosťou ďalšej splátky úveru. Ak by žalobca pre nesplnenie tejto splátky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, potom by porušil ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný nebol v tom čase v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. V prípade, ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 15.12.2017, svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 15.11.2017 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 15.11.2017 tak začala v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka plynúť od zročnlosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade od splátky splatnej dňa 15.11.2017) a uplynula by najskôr dňa 15.11.2020. Žaloba bola na súde podaná dňa 11.2.2020, uplatnený nárok nie je premlčaný.

13. Z obsahu spisu a dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa stal veriteľom spornej pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 6.9.2018, v ktorej ako postupca bola Tatra banka, a.s. a postupníkom žalobca. Postupca je banka, postupník obchodná spoločnosť zaoberajúca sa správou a vymáhaním pohľadávok. Postupujú sa pohľadávky postupcu voči dlžníkovi, vrátane príslušenstva pohľadávky, tie, ktoré sú uvedené a špecifikované v Prílohe č. 1 patriacej k zmluve, ktoré vznikli z bankových činností vykonávaných postupcom alebo v súvislosti s nimi. Podľa Prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok banka postupovala pohľadávku voči žalovanému zloženú tak ako uvádzal žalobca v žalobe a doplnení žaloby.

14. Predmetom sporu je teda pohľadávka, ktorej zaplatenia sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Tatra banka, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovaným, bolo preto potrebné, aby v prvom rade preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že žalobca na preukázanie svojej aktívnej legitímácie súdu prvej inštancie predložil kópiu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 6.9.2018 uzavretú medzi Tatrabankou, a.s. a žalobcom. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

15. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len zákon o bankách), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

16. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Obdobne rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/26/2017: „Podmienky podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona o bankách za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úprava má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ)“. Podľa judikátu Najvyššieho súdu SR č. R 60/2018, ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu úpravou § 92 ods. 8 (predtým 7) mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkovej vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

18. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. zákona o bankách). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni už citované ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 Občianskeho zákonníka ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

19. Z už uvedeného potom vyplýva, že na rozpor postúpenia s § 525 Občianskeho zákonníka, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak

je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. I keď pre platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách podľa odvolacieho súdu nevyplýva podmienka jej splatnosti, predmetné zákonné ustanovenie ale vyžaduje predchádzajúcu písomnú výzvu banky na splnenie si povinnosti dlžníkom. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že banka klienta (dlžníka) pred postúpením písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie už len týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

20. V danom prípade zo spisu nevyplýva, že by žalobca preukázal, že v čase, kedy mala byť pohľadávka Tatra banky, a.s. voči žalovanému ako dlžníkovi naňho dňa 6.9.2018 postúpená, boli podmienky postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách splnené. Teda žalobca v konaní nepreukázal, že jeho právny predchodca pred postúpením pohľadávky vyzval žalovaného ako dlžníka na splnenie ich záväzku (§ 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje, aby bol žalovaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere vyzvaný). Nič na tom nemohlo zmeniť ani predloženie oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 13.9.2018 (č.l. 59), vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a výzvy na zaplatenie zo dňa 15.12.2017 (č.l. 27), ani výzva pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 16.11.2017 (č.l. 54), nakoľko najmä vo vzťahu k výzve nemožno nijako verifikovať jej autenticitu, t.j. že bola vyhotovená, odoslaná a aj reálne doručená žalovanému, nakoľko bola predložená len kópia bez akéhokoľvek dokladu o odoslaní a doručení žalovanému.

21. Žalobca teda nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie.

22. Podľa odvolacieho súdu je teda nesporné, že žalobca v konaní neunesol svoju dôkaznú povinnosť a relevantným spôsobom nepreukázal existenciu a ani doručenie výzvy (keďže § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje, aby bol žalovaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere vyzvaný) pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok. Žalobca teda nedokázal, že pohľadávka voči žalovaným bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanému doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom). Keďže podľa preukázaného, v danom prípade táto zákonná podmienka splnená nebola, žalobca v tomto smere neunesol svoje dôkazné bremeno, k postúpeniu pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s., na žalobcu došlo v rozpore so zákonom a preto je takýto právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatný.

23. K prípadnej argumentácii, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/210/2001, odvolací súd poukazuje na to, že rozpor právneho úkonu so zákonom zakladá jeho absolútnu neplatnosť, na ktorú musí súd prihliadať z úradnej povinnosti ex offa aj bez toho, aby ju niektorá zo strán namietal (§ 39 Občianskeho zákonníka). Ďalej odvolací súd dáva do pozornosti, že vzhľadom na charakter daného sporu, ktorého predmetom sú záväzky zo spotrebiteľského vzťahu, je dôvodná zvýšená miera ingerencie súdu ako orgánu oprava práva zo spotrebiteľských právnych vzťahov, čo vyplýva okrem iného aj z ust. § 295 CSP, ktoré súdu dáva možnosť vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Žalovaný už v podanom odpore namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, popieral oznámenie postúpenia pohľadávky. K uvedenému odvolací súd konštatuje, že aj pokiaľ by v konaní žalovaný nepodal žiadne písomné vyjadrenie k žalobe a nárok žalobcu nepopieral, bolo povinnosťou súdu aj bez toho, aby sa žalovaný tohto dovoľával, prihliadnuť na prípadnú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod brániaci uplatniť alebo priznať plnenie žalobcovi voči žalovanému, ktorý je v pozícii spotrebiteľa.

24. Námietku žalovaného, že žiadna zo strán sa nemohla vyjadriť k vykonávaným dôkazom, keďže sa pojednávania nezúčastnila, pričom strany nenavrholi konať v ich neprítomnosti, čím bolo porušené ústavné právo stranám konania a právo na spravodlivý proces, odvolací súd považuje za nedôvodnú.

25. Podľa § 180 CSP, po vyvolaní veci súd zistí, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané. Ak sa tieto osoby nedostavili, súd rozhodne, či sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti, a otvorí pojednávanie.

26. Ak súd zistí neprítomnosť niektorej z predvolávaných osôb, rozhodne, či sa bude pojednávanie konať v jej neprítomnosti, teda či je, resp. nie je jej účasť nevyhnutná, a otvorí pojednávanie. Ak by rozhodol, že pojednávanie sa nebude konať v jej neprítomnosti, odročí pojednávanie (pozri § 183 a § 184 CSP). Ak rozhodne, že jej účasť nie je nevyhnutná, uznesením rozhodne, že sa bude pojednávať v jej neprítomnosti. Ide o uznesenie o vedení konania, ktoré je len vyhlásené, nevyhotovuje sa písomne (pozri § 235 CSP). Výrok takéhoto uznesenia znie napríklad: „Súd bude pojednávať v neprítomnosti žalobcu.“

27. Podľa § 183 ods. 1 CSP, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

28. Podľa § 183 ods. 2 CSP, strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať.

29. Nová právna úprava odročenia pojednávania si dala za cieľ zredukovať aplikačné problémy súvisiace s dĺžkou súdnych konaní, a tým prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonomie. Predkladateľ Civilného sporového poriadku uviedol, že odročovanie pojednávania podľa predchádzajúcej právnej úpravy predstavovalo jeden z kľúčových problémov slovenského civilného procesu, preto nová právna úprava sprísňuje podmienky odročovania pojednávania. Pojednávanie sa môže odročiť len na základe rozhodnutia súdu, a to bez návrhu strany alebo na návrh strany. V oboch prípadoch môže byť pojednávanie odročené len z dôležitých dôvodov. Súd môže bez návrhu strany odročiť pojednávanie napríklad pre neprítomnosť predvolaných osôb, ak je ich účasť nevyhnutná, alebo z dôvodu podľa § 181 ods. 4 CSP, prípadne ak potrebuje vykonať ďalšie dôkazy (pozri aj § 182 CSP), môže tak urobiť aj z iných dôvodov na strane súdu (napr. práceneschopnosť konajúceho sudcu). Súd môže rozhodnúť o odročení pojednávania aj na návrh strany. Tento návrh môže byť stranou podaný pred pojednávaním alebo aj počas prebiehajúceho pojednávania. Ak je návrh na odročenie pojednávania podaný pred pojednávaním, pojednávanie môže byť odročené len vtedy, ak sú kumulatívne splnené dve podmienky. Prvou je, že pre nemožnosť dostaviť sa na pojednávanie sú dané dôležité dôvody, druhou, kumulatívne splnenou, je to, že nemožno od strany alebo jej zástupcu spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Návrh strany na odročenie pojednávania musí obsahovať všeobecné náležitosti podania uvedené v ustanovení § 127 ods. 1 a 2 CSP, t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a uvedenie spisovej značky tohto konania, ako aj osobitné náležitosti vyžadované v ustanovení § 183 CSP, t.j. dôvod odročenia a telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorých ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania. Návrh môže byť urobený písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Ak je návrh urobený v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu, nie je potrebné ho dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizovaný podľa osobitného predpisu, keďže nejde o podanie vo veci samej (pozri § 125 ods. 2 CSP). Návrh musí byť súdu oznámený bezodkladne po tom, čo sa strana o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať. Súd môže zväziť prípadnú aplikáciu § 128 CSP v prípade, ak ide o neúplné alebo nezrozumiteľné podanie.

30. Podľa § 204 CSP dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

31. Dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta. Oznámenie obsahu listiny sa uskutočňuje v prípade, ak by obsahnosť údajov zachytených v listine vyžadovala neprimerane dlhý čas na vykonanie dôkazu prečítaním listiny, resp. ak to vo vzťahu k dokazovaným skutočnostiam postačuje.

32. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 3.3.2020 bol žalovanému doručený platobný rozkaz spolu so žalobou a prílohami k nej predloženými žalobcom. Dňa 12.3.2020 doručil žalovaný vo veci odpor (doručený žalobcovi na vyjadrenie dňa 14.5.2020), ku ktorému sa vyjadril žalobca podaním na č.l. 75 spolu s prílohami (doručené žalovanému na vyjadrenie dňa 10.6.2020). Podaním na č.l. 128 zo dňa 24.6.2020 sa žalovaný vyjadril k podaniu žalobcu na č.l. 75. Predvolanie na termín pojednávania dňa 12.11.2020 (vrátane poučenia) bolo žalovanému doručené dňa 14.7.2020 (doručenka č.l. 140). Na č.l. 142 je založené podanie žalobcu, ktoré bolo doručené žalovanému vrátane príloh k nemu (doručenka na č.l. 141). Úpravou sudcu okresného súdu zo dňa 9.11.2020 (na č.l. 157) bolo pojednávanie dňa 12.11.2020 zrušené na neurčito z dôvodu súvisiaceho s ochranou verejného zdravia a zamedzenia šírenia ochorenia vírusovej respiračnej infekcie (COVID-19). Predvolanie na termín pojednávania dňa 6.4.2020 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 18.11.2020 (č.l. 162) a žalovanému dňa 30.11.2020 (č.l. 163) podľa § 111 ods. 3 CSP. Právny zástupca žalobcu e-mailom zo dňa 6.4.2021 ospravedlnil neúčast' na pojednávaní dňa 6.4.2021 a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti. Pojednávanie dňa 6.4.2021 sa uskutočnilo bez prítomnosti strán sporu, keď okresný súd pojednával v ich neprítomnosti a vo veci vydal rozsudok (zápisnica o pojednávaní dňa 6.4.2021, č.l. 165).

33. S poukazom na uvedené v odseku 32 odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak dňa 6.4.2021 pojednával v neprítomnosti strán, ktoré mali doručenie predvolania na termín pojednávania vykázané, keď právny zástupca žalobcu svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti a žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil a ani nežiadal o odročenie pojednávania. Prvoinštančnému súdu nebránilo vo veci aj vydať rozsudok, keďže listinné dôkazy predložené v konaní žalobcom boli žalovanému doručené, strany v konaní podali písomné vyjadrenia, ktoré boli následne doručené protistrane na vyjadrenie.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené závery o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bolo dôvodné jeho žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo výroku I. s použitím § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.

35. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

36. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

37. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

38. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Žalovaný bol v prvoinštančnom ako aj v odvolacom konaní v celom rozsahu procesne úspešný, keďže odvolací súd žalobu zamietol, preto mu fakticky ako plne úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade si žalovaný náhradu trov konania neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v prvoinštančnom ani odvolacom konaní nevznikli.

40. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyš podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

41. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo juris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď žalobcovi žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

42. S ohľadom na uvedené odvolací súd žalovanému nárok voči žalobcovi na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal.

43. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).